

Kar'a Sevda

– Mecit Aktürk · 16 Şubat 2015

KAR'A SEVDA

İpissiz dağlarda gözlerden ırak
Beyazlar içinde bir gelin iner...
Bir içim su gibi; billur ve berrak
Zirveler şenlenir, karanlık diner.

Şuâlar uzanır öper aşk ile
İnciye dönüşen kuru kar ışıır
Keşke zaman dursa; lâkin nafîle
Sürmez bu mutluluk bir sene bile
Bahar kıskanıpta basınca zile
Âkıbet bellidir; yakar, kavurur
Bahtı kara gelin kendini vurur
Akar ak kanları sele karışır...

O yüzden gamlıdır bütün bülbüller
En yaşlı, dumanlı dağ başlarıdır...
Açan gelincikler, kırmızı güller
Toprağın dinmeyen gözyaşlarıdır.

Her bahar geldikçe kasvet öyle ki
Kıraç tepelere karanlık yağar.
Birkaç gün, birkaç ay, yıl olsa ne ki
Güneşe sorarsan kar anlık yağar.

Sarınca her yani tarifsiz hüznün
Tabiat edeple söze karışır!
Der ki; şayet gönlü olursa yazın
Tutmayız matemini ömrünü uzun
Herşeyi Yaratan verirse izin
Hazan yaprakları yere savurur
Bulutlar yeniden kıyama durur
...ve yer gök yeni bir aşkla tanışır.

Bilmez ki her vuslat hicrâna gebe.
Ne baharlar sonsuz, ne yaz, ne kışlar
Zoraki bir oyun; bitmez körebe
Hasret bittiği an ayrılık başlar...

Destanlar yazsa da Kerem'le Aslı
Dillere düşse de karasevda'sı
Aşkın tarihinin gerçekte aslı
Güneşin -ölümsüz- kar'a sevdası.

Mecit AKTÜRK